

ПРИКАЗКА ЗА ХАРТИЯТА

Въ едно село имало една овца, нѣколко копринени буби и нѣколко стрѣка памукъ. Отъ вълната на овцата хората изпрели дълги нишки. Отъ коприната на бубата извили тънки златни жички. А отъ памука направили конци за шевъ. Сетне отъ вълненитѣ нишки изтъкали вълненъ платъ. Отъ плата единъ шивачъ скроилъ чудесна женска дреха. Ушилъ дрехата съ памучнитѣ конци. Извезалъ я съ коприненитѣ жички.

И така, вълната на овцата, коприната на бубитѣ и памукътъ се събрали заедно. Разговорили се. Разбрали, че сж отъ едно село.

— Хубавичко бѣше въ село, — рекла вълната. — Овцата ме не отдѣляше отъ гърба си. Дето мръдне, и азъ съ нея. И по росната полянка, и край бистрото поточе, и въ гората при гжбкитѣ. А сегашната господарка току ни облича, току ни съблича, а най-често ни пѣха въ тоя долапъ, дето сме като въ тъмница.

— И азъ се боя, — обадила се коприната, — че може нѣкога да се загубимъ въ широкия свѣтъ, дето ходимъ съ господарката. Затова се държа

здрово у тебе, вълничке.

— Пъкъ азъ съмъ хваналъ съ концитѣ си и двама ви, казалъ памукътъ. — Така никога нѣма да се изгубимъ.

— Нека дадемъ дума, каквото и да става, никога да не се дѣлимъ! — рекла вълната.

— Съгласни сме! — викнали заедно коприната и памукътъ.

Докато била нова дрехата, тѣ живѣли хубавъ и безгриженъ животъ. Ходѣли на гости у голѣмци и богаташи. Влизали недѣленъ день въ черква. Возели се на автомобилъ. Ходѣли на разходка. Но най-много обичали да излизатъ на балкона. Оттамъ гледали нашироко. И топлото слънчице имъ разказвало за родното село.

Но скоро дрехата поостарѣла, поизцапала се. Вълната, коприната и памукътъ, вмѣсто да ходятъ по гости у богатски кжщи, почнали да отиватъ на пазаря по работа. Сетне и тамъ престанали да ги водятъ. Оставили ги за кухнята. Тука честичко ги прѣскало врѣло масло. Заливала ги студена вода. Но тѣ не се оплаквали. Доволни били, че сж заедно.

Ала единъ день господарката на дрехата седнала при прозореца и започнала да я разпара.